

Lelküik az én fehér papirosom...



Újságunk minden számában igyekszünk bemutatni egy olyan személyt, aki kiérdemelte a kispapok megbecsülését, azzal, hogy gyakorlója a világban a minket is éltető krisztusi szeretetnek. Mostani számunkban Főiskolánk egyik civil tanárát mutatjuk be. Mert Köből Zsolt tanár úr szerintünk jól példázza a korok feletti keresztény nevelők képét.

Kérem, meséljen önmagáról és életéről?

Köből Zsoltnak hívnak. Medgyesegyházán születtem 1975. június 7-én. Nagykamaráson nevelkedtem szüleimmel, a bátyámmal és a jelenleg 91 esztendőös nagymamámmal alkotva egy családot. Általános iskolai tanulmányaimat a helyi iskolában végeztem, később Békéscsabán pénzügyi ügyintézőként érettségiztem, egy évig sorállományú határőr voltam Orosházán, majd főiskolai diplomát Egerben, egyetemi végzettséget, pedig, Miskolcon szereztem. Jelenleg, a Miskolci Egyetemen működő Irodalomtudományi Doktori Iskola PhD hallgatója vagyok. Feleségemmel Egerben élünk; gyermekeink még nincsenek. A szemináriumi munka mellett a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium tanára vagyok

Miért választotta a tanári hivatást?

Mindig beleborzongok, hogy tanárként a teremő munkatársa lehetek az emberformálásban. A másik emberbe beleégnék szavaink, hatunk egymásra. Szeretem az embereket és szeretem azt is, amit elmondok nekik. Valahol ebben rejlik, hogy ezt a szolgálatot választottam.

Miben látja ennek a hivatásnak a szépségeit és nehézségeit?

Feltétlenül szépsége ennek a pályának az előbb már említett emberekkel való foglalkozás Gárdonyi Géza így fogalmazza meg ezt a Gyerekek című novellájában: „Minden gyerek szeme rajtam függ. Mennyi kék szem! Milyen tiszta, igaz, becsületes szemek! Mától kezdve mind az én gyermekem. A lelküik az én fehér papirosom, amit teleírok a tisztességtudásnak és az egymás iránt való testvéri érzésnek jeleivel. Intek nekik, hogy álljanak fel. Egyszerre fölemelkednek mindnyájan. – Imád-

kozzunk.” Ezekben a sorokban rejlik ennek a hivatásnak a szépsége.

A legfőbb nehézség, hogy a diákot nagyon sok inger éri. Gondoljunk csak bele, hányféle emberrel kerül a gyermek kapcsolatba. Mit sugároz számára a televízió? Lehetne még sorolni... A nehézség éppen ez, egyre később találja meg életének azokat a viszonyulási pontjait, amit értékrendnek nevezünk.

Milyen most a 21. század elején keresztény tanárnak lenni?

Lev Tolsztoj azt írja valahol, az ember csak akkor lehet boldog, ha tud két dolgot szeretni és dolgozni. Szeretni azt, amin dolgozik és dolgozni azért, amit szeret. Én úgy gondolom, hogy egy keresztény tanárnak megadatott ez a lehetőség, ebből a szempontból annak, hogy a XXI. században élünk nincs jelentősége.

Mi az, amit fontosnak tart és szeretne átadni diákjainak?

Hitet és tudást, és azt szeretném, ha Istent kereső jó emberekké válnának. A kereszténység nem hibátlanságot feltételez, hanem állandó törekvést a jóra. Azt szeretném látni a majdani osztálytalálkozókon, hogy jóra törekvő, okos, hívő emberekkel ülök egy helyiségben. Olyan személyekkel, akik csak mosolyognak az embert fogyasztói lényvé degradáló reklámokon, a világ hamis csábításain. Olyan emberekkel, akik keresik a Jó Istent.

Mivel tölti szívesen a szabadidejét?

Rendkívüli módon szeretek olvasni. Szerencsés helyzetben vagyok, mert hittan - magyar szakos tanárként kell is, elengedhetetlen az, hogy olvassak. Így bármit olvasok lényegében készülök a tanítási órára, tehát bármilyen könyvet veszek a kezembe az lényegében felkészülés. A 2001/2002-es tanévet Spanyolországban töltöttem az akkori nyelvtudásom megkopott, ezért most újra elővettem a spanyol nyelvkönyveket

A feleségemmel nagyon-nagyon szeretünk utazni. A tanulás egy formája az is amikor más tájakat, érdekes helyeket ismer meg az ember.

A nejem szülei hivatásos nevelőszülők; ez a munka feladatát ró az egész családra, ebből mi is igyekszünk részt vállalni.

Mit jelent az ön számára a hit, remény és a szeretet

Mint mondtam a hit az, amit át szeretnék adni diákjaimnak. A hitet osztályozni nem lehet, hogy ki mennyire hisz vagy ki mennyire nem ezt a Teremtő tudja. De a cél mégis az, hogy higgyenek Istenben, imádják őt és ez az embertársak felé is megnyilvánuljon.

A remény, hogy bízom benne, reménykedem abban, hogy valóban istenkereső, jó emberekké lesznek, és így elérik az örök életet.

A szeretet, ahogy Szent Pál is írja a szeretethimnuszban a legfontosabb.

Ez az egyetlen, ami nem múlik el. Gárdonyinak van egy sajátos szeretet tana, erre Nagy Sándor tanár úr hívta fel a figyelmemet. Minden szép lehet, ha arra egy percig is szeretettel nézünk, egy kiszáradt kóró szebb lehet, mint egy virágszokor; Victor Hugo Quasimodoja szebb lehet, mint Jókai daliás vitézei, ha arra egy percig is szeretettel tudunk nézni. Úgy gondolom, hogy keresztény nevelőként ezzel a Krisztustól eredő szeretettel kell a diákjaim és minden hozzám jövő ember felé fordulnom.

John Donne így ír az emberek egymásra utaltságáról: „Senki sem különálló sziget; minden ember a kontinens egy része, a szárazföld egy darabja; ha egy göröngyöt mos el a tenger Európa lesz kevesebb, éppúgy, mintha egy hegyfokot mosna el, vagy barátaid házat, vagy a te birtokod; minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel; ezért hát sose kérdezd, kiért szól a harang: érted szól.”

Banósi Zoltán
111. évf.

Kispapi zárándoklat

Van egy ország, ahol az abortuszt állami törvények tiltják. Van egy ország, melynek az alkotmánya kimondja, hogy az Ő királynőjük Mária. Van egy ország, ahol az emberek nagytöbbsége mindennapos vallásgyakorló és nemcsak a népszámlálásokkor vallja magát kereszténynek. Van egy ország ...

De, sajnos ez nem Magyar-ország, de még csak nem is a mennyország, hanem a földrajzilag oly közeli, lelki értelemben viszont mégis oly távoli Lengyelország. Ide mentünk zárándoklatra, mi Debrecen Nyíregyházi egyházmegyes kispapok. Célunk az volt, hogy ilyen formában kapcsolódjunk bele a

nemzetért való engesztelő imaévbe, és hogy hivatásokért imádkozzunk.

A zárándoklat vezetői egyházmegyénk főpásztora Bosák Nándor püspök úr, Tóth László titkár atya, és egy Magyarországon szolgáló domonkos szerzetes, Jacek atya voltak.

Március 15.-én keltünk útra és estére már Czeszochovában voltunk. A nagyvároson belül úti célunk a Jasna Góra volt, ami magyarul Fényes Hegyet jelent. Ennek a Mária kegyhelynek évente öt millió látogatója van, itt dobog a lengyel nép szíve, ez Lengyelország lelki központja.

Mikor beléptünk a székesegyház oldalkápolnájába (ami egyébként

alig kisebb magánál a székes-
egyháznál) megdöbbenve láttuk,
hogy jórészt a hideg márványon
terdepel több száz fiatal. Rögtön
arra gondoltunk biztos ifjúsági
találkozó van, Jacek atya csak
mosolyogva mondta ezek csupán a
helyi fiatalok, akik így készülnek
az érettségire.

Ezek után összeszorult szívvel
térdeltünk oda mi is. Kilenc órakor
felcsendült az ének, majd egy atya
engesztelő imába kezdett. Ilyenkor
nemcsak Czestochovában nyílnak
meg a szívek Isten felé, hanem
országszerte ebben az időpontban
engesztelés van a templomokban,
a Mária tévében és rádióban is.
Ezekkel az élményekkel hajtottuk
álomra a fejünket az első
„sokkoló” nap után.

Második nap délelőtt látogatóba
mentünk a helyi szemináriumba.
Az alig tíz éve épült ház pár száz
méterre van a kegyhelytől. Mégis
rendelkezik egy több, mint ezer
férőhelyes templommal és öt
kápolnával. Elsőre soknak tűnhet,
de a templomot hétről-hétre
megtöltik a buzgó lengyelek. Az
öt kápolnából egy a házban
dolgozó apácáké, a másik négyet,
pedig a százhusz(!) kispap
használja.

Délután a fényes hegyi kolostort
jártuk be, megcsodálhattunk egy
igazi, működő nagy kolostort.
Sajnos ilyet ma már hiába
keresünk kis hazánkban. Az atyák
négy - ötszáz éves könyveket
adtak a kezünkbe és megcsodál-
hattuk milyenek a szerzetesek által

készített bútorok, használati
tárgyak, amikről sugárzik, hogy
nem csak nagy odafigyeléssel és
szakértelemmel, hanem leginkább
imádsággal készültek.

A szemünkön keresztül befoga-
dott élményektől letaglózva, tele
kérdőjelekkel tettük Isten elé
napunkat a kilenc órai imádság
során.

Másnap reggel búcsút vettünk a
Fényes Hegytől és elindultunk
Auschwitzba. Az utltról elég
talán annyit mondanom, hogy a
milliók múltbeli halálsikolya és a
szenvedők torokba nyelt nyögése
minden odaérkezőben szívszorító
keserű csendet és megvála-
szolhatatlan miérteket szül. Ki-
mondhatatlan milyen érzés, hogy
olyan helyen voltunk, ahol alig
ötven éve „emberek” voltak ember
milliók szadista gyilkosai.

Ezután egy pár percet töltöttünk
II. János Pál Pápa szülővárosában.
Innen Kalvaria Zebrzydowskára
mentünk. Ez a hely egy több hegy
ölelésében elnyúló völgy, ahol
Urunk szenvedésének különböző
állomásainak építettek kápolnákat.
A több száz éve épülő
épületegyüttes mára állítólag több
mint negyven kápolnából áll,
mivel több nap lett volna bejárni
mindezt, ezért mi hittünk a makett
asztalnak, és vezetőnknek.

Ezután utunkat Krakkóig
folytattuk, itt a szállásunk egy
szemináriumban volt. Még aznap
estei fényben megcsodáltuk az
Isteni Irgalmasság bazilikát, Ami
egy domb tetején magasodik a

város felé. A pár éve átadott templom méreteit jelzi, hogy a harangtornyát a völgyből könnyű összekeverni egy tévé adótoronnyal. Visszafelé jövet is láttunk egy templomot a panelházak között, méretei alapján ez is leginkább egy sportszarnokra hasonlított. Néztük a miserendet, vasárnap ebben az egy templomba hét szentmise...

Az este folyamán többen közülünk beszélgettek a vendég-látó kispapokkal. Jó érzés volt úgy megélni az egységet, hogy az asztalnál bábeli (német, angol, olasz) párbeszéd zajlott.

Másnap reggel visszatértünk az Irgalmasság bazilikába, ahol az örök imádás kápolnában a három napja élmények sokasága felé kapkodott tekintetünket, mindannyian a világ urára szegeztük a szentségimádás alatt. Utána Az altemplomban lévő Magyar kápolnában vettünk részt a szentmisén, felemelő érzés volt, hogy a falon végigfutó mozaikról történelmünk tucatnyi szentje nézett le ránk.

Délután, a sokszor velünk közös dicsőséges történelemtől átitatott és megnemesedett belvárosban sétál-

tunk Ebédünk a krakkói szemináriumban volt, mellbevágó érzés volt látnunk a majd kétszáz(!) kispapot amint ebédelni vonultak. Mi se szoktunk hozzá ilyen látványhoz, egy kicsit lelassult az idő, úgy tűnt, mintha több perce mentek volna.

Egész utunkat a vidámság és a bizakodás lengte körül, de óhatatlanul felmerült mindannyiunkban a kérdés, vajon mi mit és hol rontottunk el. Hogy lehet ég és föld a különbség két hasonló sorsú testvér nép között. Elgondolkoztunk, hogy ebben a testvérnépi viszonyban vajon, nem mi magyarok vagyunk-e a tékozló fiuk, akik elhagyták az atyai házat. Amikor így az okokat keresve a múltba révedtem, mindig az egyik atya gondolata jutott eszembe, aki azt mondta: mindenki szívesen lenne ott a szüreten az Úr szőlőjében, de nagyon valószínű, hogy nekünk nem ez a feladatunk, hanem inkább a mélyszántás és magvetés, mi már nem leszünk ott a szüreten, de mindannyiunk felelősége, hogy lesz-e egyáltalán szüret.

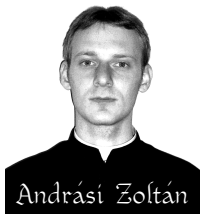
Szakács Péter
10. évf.



A diakónussá szentelendők bemutatkozása

Az idei évtől megváltozott a szemináriumunk tanulmányi rendje, a változások értelmében a diakónusaink a kötelező gyakorlatukat nem szeptembertől januárig, hanem februártól júniusig töltik. Ezért az idei évtől, a Gaudete a diakónussá szentelendők bemutatkozását közli. Ennek oka a korai nyomdai határidőnk, és hogy a cikkeket Técsőtől Pásztóig kellett volna begyűjteni. Ezúton is szíves elnézésüket kérjük.

A pappá szentelendők bemutatkozása is olvasható és letölthető lesz a www.eghf.hu honlapról és az Újmisszió c. újságban.



András Zoltán

***Telmondat:** „Legyetek józanok, bízzatok tökéletesen a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor följáánlanak nektek!” (1 Pét 1,13)*

Születési idő: 1982. 12. 24.

Egyházmegye/Anyaegyházközség: Eger/ Karcag

Mit tartasz a legnagyobb kihívásnak az Egyházban? Szerintem a legnagyobb kihívás, ami az Egyházban manapság megjelent, az a *paphiány* – amit mindenki kisebb-nagyobb mértékben a bőrén érez: nincs olyan terület, ahol ne vennének róla tudomást. Persze, biztos, hogy voltak ennél rosszabb helyzetek a papi ellátottság tekintetében – pl. a mohácsi vész után – de ez akkor is gondot jelent. Egyre nagyobb szerepet kell, hogy kapjanak a világiak az Egyház szolgálatában, az általános papságukból adódóan. Ez azt eredményezheti, hogy az egyházközségek valamennyire „önálló” életet is tudnak majd élni (templomi közös imádságok, más közösségi programok), ha a pap tényleg csak hetente, vagy kéthetente tud oda eljutni. Összetartóbb, olajozottabb közösségekben nagyobb az esélye annak is, hogy egy-egy fiatal megérezze magában a papi hivatást is, és merjen is válaszolni a hívásra...

Mi fogott meg az Istenben? Talán az, hogy az Isten nem személyválogató, hanem mindenkit egyformán szeret. Ezt afelől közelítem meg, hogy mindenkinek van egy hivatástörténete. És pont a hivatástörténetek színes palettája mutatja, hogy az Isten bármilyen élethelyzetben meg tudja szólítani az embert, csak kész legyen válaszolni rá. Van, aki kiskorától érzi a hívást, és van,

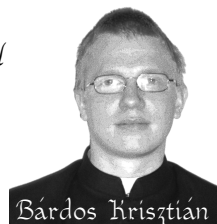
GAUDETE

aki előbb egy kisebb-nagyobb kört ír le az életpályájában, majd utána visszatér, mert rájön, hogy neki ezt szánta Isten. És végül egymás mellett állnak ott a szentelési oltárnál. Ilyenek az Isten útjai: nem úgy gondolkodik, mint az emberek.

***Jelmondat:** „Mutasd meg utadat, Úram, hogy igazságod szerint járlak.” (Zsolt 86,11)*

Születési idő: 1982. 09. 08.

Egyházmegye/Anyae gyházközség: Eger/Ézd



Mit tartasz a legnagyobb kihívásnak az Egyházban? Krisztus arra hívott meg bennünket, hogy kövessük Őt és tegyünk tanúságot róla az egész világon. Sokféleképpen megfogalmazta, hogy hogyan kell nekünk, krisztuskövetőknek élnünk a világban. Gondoljunk csak például a föld sójáról vagy a világ világosságáról mondott példákra (Mt 5,13-14). A krisztusi fényt, krisztusi világosságot kell továbbadnunk azoknak, akik még nem ismerik őt, vagy akik eltávolodtak tőle. Ennek a célnak az elérésében látom a kihívást: A mai korban hogyan kell elvezetni az embereket Krisztushoz? Hogyan vezessünk el másokat öhozzá, ha mi sem követjük őt egész életünkkel? Nem válogathatunk Jézus és a világ között. Radikális döntésre van szükség, hogy Jézust akarom követni.

Mit üzensz a hivatását kereső fiatalnak? Ennek a kérdésnek a megválaszolása összefügg az előzővel. A mai fiatalság legnagyobb kihívása szerintem az elköteleződés. A tapasztalatok azt mutatják, hogy nem merik rátenni életüket egy adott hivatásra, nem mernek elköteleződni egy személy mellett, sem Jézus mellett... Alapvetően a bizalom hiányában látom a problémát. Nincs biztos munkahely, nincs biztos megélhetés, nincsenek nyugodt körülmények, és a kor szelleme is azt sugallja, hogy nem érdemes egy egész életen át kitartani valami vagy valaki mellett. Azonban azt állíthatjuk, hogy ha az emberek közül senkiben sem lehetne megbízni (persze ez nincs így), egy Valaki még akkor is marad. Istenben mindig megbízhatunk. Ha bizalommal fordulunk felé, és elköteleződünk mellette, bármely hivatást is választjuk, megtalálhatjuk boldogságunkat. Mert „Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek - mennyei Atyátok táplálja őket. Nem többet értek ti náluk?” (Mt 6,26). Ne aggódva tekintsünk a jövő elé, hanem tegyük Isten kezébe életünket, és majd Ő gondoskodik rólunk. Válasszuk Istent és bármelyik hivatást, tartsunk ki mellette, és meg fogjuk tapasztalni a gyümölcsseit.



Béres István

***Telmondat:** „hogy ezután már ne önmagunknak éljünk, ...”
(IV. Eucharisztikus ima)*

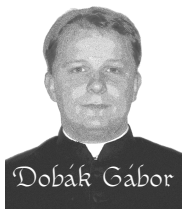
Születési idő: 1982. 11. 01.

*Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Munkács/
Ungvár Szt. György Plébánia*

Kisfiú voltam, amikor ministráns lettem, nagyon megtetszett az oltárszolgálat. Már ekkor mondogattam, hogy pap szeretnék lenni, mégpedig azért, hogy egykor én is be tudjam mutatni a szentmisét. Akkor még nem ismertem annyira Istent, csak úgy, mint a korombeli gyerekek. Később fogalmazódott meg bennem az, amit ma is vallok Istenről, ez pedig a Jézustól kapott imádság legelső szava: Mi Atyánk. Ez fogott meg Istenben: ő a mintaszülő, akinek minden ember a gyermeke.

Gimnáziumi éveimet a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnáziumban töltöttem. Ezek voltak azok az évek, amikor eltávolodtam Istentől. Szinte csak akkor jártam szentmisére, amikor kötelező volt, az Úr Jézus társaságát is ritkán kerestem. Utólag visszatekintve látom ezt hiánynak, és egyben kegyelemnek is: megtartott engem a felé a cél felé, amelyet kijelölt számomra. Bizalommal kell iránta lenni, mert Ő a „sötét időkben” is velünk van, törekedni kell arra, hogy meghalljuk, mit készít számunkra, és ki kell tartani mellette. Hűségnek lenni hozzá, mert Ő is az.

A szeminárium befejezése után otthon, Kárpátalján fogok szolgálni. Mivel ott kicsit más a helyzet, mint Magyarországon, lesz bőven dolgom. Egy dolog azonban mindkét területre érvényes, ami papok és hívők feladata egyaránt: felfrissíteni az Egyház vérkeringését, vagyis úgy megmutatni Krisztust hívőknek és nemhívőknek, hogy tényleg megértsék, kicsoda Ő számunkra, miért jó, hogy köztünk van, ahogyan megígérte, és mit nyújt nekünk. Róla tanúságot tenni nemcsak szóval, hanem tettel és életünkkel – ez a krisztusiak legfőbb feladata.



Dobák Gábor

***Telmondat:** Menj, hirdesd az embereknek Isten szeretetét!*

Születési idő: 1978. 11. 21.

*Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Eger/
Jászfényszaru*

Mit tartasz a legnagyobb kihívásnak az Egyházban? Éppen a diakonátusra készülve sokat gondolkodtam az elmúlt időszakban, hogy lesznek-e szent papjai az Egyháznak? Hogy jó példával tudunk-e majd szolgálni mindennapi

életünk során a plébánia híveinek. Azt hiszem, hogy ez nem lesz könnyű. Nagyon zajosnak tartom a mai kort, és szinte kihívás az elcsendesedés. Meghallani naponta a Szentlélek hangját és engedelmeskedni neki... lemondani önmagunkról... nem is olyan könnyű feladat. Hiszen arra lettünk kiválasztva, hogy az örömhírt hirdessük: Isten mindenkinek az üdvösségét akarja. Van-e ennél egyszerűbb feladat, minthogy közölhetjük az emberekkel?

Különösebb terveim és vágyaim nincsenek a jövőmmel kapcsolatban, igyekszem Istenre bízni magam. Úgy gondolom, hogy az engedelmesség a legfőbb feladatom Istennek és a főpásztoromnak, melynek egy életet kell átölelnie.

Mit üzensz a hivatását kereső fiatalnak? Nagyjából egy éve foglalkozom azokkal a fiatalokkal, akik ellátogattak az elmúlt évben a hivatásigazgató lelki gyakorlatra nyáron, ide a szemináriumba. Az egy év alatt nagyon sok levelet kaptam. Ám mindegyiknek volt egy-két közös vonása: elköteleződés bizonytalansága, illetve aggodalom a jövő miatt (kimondva, vagy kimondatlanul). Leírtam akkor is és leírom most is, hogy sok kispap életútja bizonyítja, hogy az átgondolt „igen” kimondása fogja meghozni azt a belső nyugalmat, amire vágytunk és kerestünk.

Volt spirituálisom Stella Leontin atya sokszor mondta nekünk: „a múlt már nem a tiéd, a jövő még nem, csakis a jelen döntéseiért vagy felelős.” Én arra buzdítok minden önmagát kereső fiatal, hogy merjenek elköteleződni. S mi lesz, ha igent mondanak? Egészen biztos vagyok benne, hogy megtalálják azt, Akit kerestek!

***Jelmondat:** „Teljes szívvel bízzál az Úrban. És ne támaszkodj a saját belátásodra! Minden utadon rá gondolsz, s Ő majd igazgatja lépéseidet.” (Péld 3, 5-6)*

Születési idő: 1974. 08. 08

Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Eger/ Tiszaörs

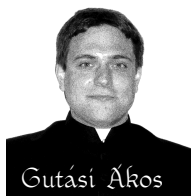


Sokáig kerestem az Istent, amíg fel nem ismertem azt az örök igazságot, hogy Isten mindig mellettünk van. Miután meghívásomkor újra találkoztam vele féltem rögtön igent mondani, életem során immár másodjára. A harmadik hívás azonban ellenállhatatlan volt és igent mondtam, és minden görcs, feszültség,- ami abból a vívódásból adódott, hogy a világi pályámat folytassam, vagy szorosabban kapcsolódjak Istenhez, és kövessem Őt, Jézus Krisztus életpéldáját követve,- megszűnt. Ezért a ma hivatásukat kereső fiataloknak azt tudom javasolni, hogy az Istennel beszéljék meg, mielőtt döntenek, és ha érzik a hívást az elkötelezett életre, legyenek bátrak a döntésben, mert csak Isten az, aki számít.

GAUDETE

Mit tartasz a legnagyobb kihívásnak az Egyházban? Egyházunkat sok probléma kerülgeti, egy olyan világban él, ahol nincs általános értékrend. A szubjektív lény és nem a közösségi ember a célja. Az Egyház talán legnagyobb kihívása, hogy megőrizze a jel szerepét, és ez által folytassa Jézus Krisztus művét a világban. Hünek kell lennie minden körülmények között az Isten által szabott értékrendhez, ezért támadhatják, szidhatják, de ekkor hasonlítunk legjobban a példaképünkhöz, az Istenhez, Jézus Krisztushoz. Ha megőrizzük az Isten tanítását, akkor az Egyház továbbra is világítótorony lesz a viharos tengeren.

Szeretném megköszönni mindenkinek, aki valamilyen módon is segített a hivatásom kiteljesedésében.



Jelmondat: *"Hisz az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságuá sokakért."* (Mk 10,45)

Születési idő: 1980. 09. 24

Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Szabadka /
Páduai Szent Antal Plébánia

Legnagyobb kihívásnak az egyházban azt tartom, amit a mi Urunk Jézus Krisztus ránk hagyott: „legyetek egyek- szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket...”- A szürke hétköznapiakban ennek a megélése igen csak nehéz. Amikor a világból jövő sok- sokkhatás mind azt sugallja: Valóítsd meg önmagad!- Ennek a megvalósításnak, pedig az az ára, hogy nem leszünk egyek, ha csak az a másik nem azt akarja, mint ÉN, és a szeretet is csak önszeretet formájában nyilvánul meg!

Az Istenben az fogott meg, hogy végnélkül, határtalanul szeret! Úgy, ahogy vagyok, olyannak amilyen vagyok, és ha közreműködök vele, ha elfogadom akaratát, akkor kegyelmével halmoz el.

Akiknek köszönetet mondok: elsősorban szüleimnek, akik elfogadtak, „mint Isten ajándékát” és életet adva, esélyt adtak ebben a világban számomra. Azt be kell vallanom őszintén, hogy nem ezt az életet, életformát gondolták, szánták nekem, amit én választottam! Édes testvéremnek-Vilmos bátyámnak, aki sokat „edzett” engem gyerekkoromban, hogy majd a későbbiekben, harcolni tudjak a kihívásokkal ebben a NAGY világban! Szemináriumban töltött éveim alatt, mellettem állt, és támaszt nyújtott, mint szerető bátyjaim, akinek gondja van kisebbik öccsükre! Nagyszüleimnek, akik már nem élnek, keresztszüleimnek, akiknek nagyon sok szép emléket köszönhetek. És nem utolsósorban plébánosomnak, aki bevezetett és elvezetett az élő kereszténységbe. Azoktól, pedig BOCSÁNATOT kérek, akik mind-mind még

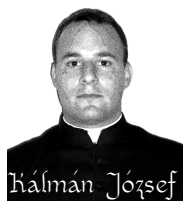
GAUDETE

ide tartoznak, de most nem nyertek említést, de személyiségem és eddigi életemre nevelő és kevésbé építő hatással voltak!

Írmondat: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen.” (Mt 16,24)

Születési idő: 1983. 01. 17.

Egyházmegye/ Anyaegyházközség: Debrecen-
Nyíregyháza/ Nyíregyháza

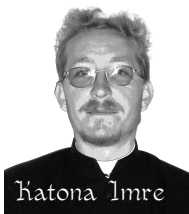


Kálmán József

Mit tartasz a legnagyobb kihívásnak az egyházban? Ebben a mai zűrzavaros világban, ahol annyi a gonoszság, ahol az ember csak úgy érvényesülhet, ha átgázol másokon, ahol az a szó, hogy felebaráti szeretet egyre kevesebb ember szótárában található meg, ebben a világban kell a mai keresztény embernek hitelesen Krisztust, és az Ő örömhírét hirdetni. Világító mécsesként kell ott lobognunk mindenütt, hogy minden ember láthassa annak fényét és érezze melegét. Jóakarátú embernek lenni, késznek lenni szeretetben, és lemondásban való életre. Jézust látni minden testvéremben, akit az Úr elém vezet, a mindennapokban. Lehet-e szebb életprogramja egy keresztény embernek. Mindezeket nemcsak hangoztatni, hanem megélni. Ezt tartom nagy kihívásnak.

Mit üzensz a hivatását kereső fiatalnak? Sajnos egyre kevesebb fiatal hallja meg a hívó szót, vagy ha meg is hallja nem mer rá válaszolni. Félelem van bennük, bizonytalanság a jövővel kapcsolatban. Isten senkire sem erőlteti rá az Ő akaratát. Csak halkan szólít, de nem olyan halkan, hogy ne hallanánk meg. Ha elültette valaki szívébe a hivatás magját, kereshet más életpályát, járhat ő más utakon, igazán bő termést csak itt tud hozni az életében. „Aki Isten embere, az megmozgatja az egész világot és sorsa: a küzdelem! De ez a küzdelem nemes és szép. Boldog vagyok, hogy meghívott az Úr és ezt a boldogságot igyekszünk megélni bent a szemináriumban és a nagyvilágban is.

Akinek köszönetet mondok...Legelőször is Istennek, hogy meghívott és méltónak tartott rá, hogy szülőjében munkálkodjak. Köszönetet kell mondanom szüleimnek és testvéremnek minden családtagomnak és kispaptestvéreimnek, hogy mindvégig mellettem álltak és segítettek, amiben csak tudtak. A paptestvéreknek, akik még vonzóbbá és hitelesebbé tették számomra ezt a hivatást. Végül, de nem utolsó sorban mindenkinek, aki hitt bennem és imádkozott értem, hogy eljuthassak az Úr oltáráig.



Kátóna Imre

Telmondat: „Az Úr az én pásztorom nem szűkölködöm,
zöldellő legelőkön adott nékem helyet” (Zsolt 23 1-2)

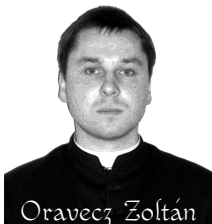
Születési idő: 1979. 07. 03.

Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Vác/ Monor

Mit tartasz a legnagyobb kihívásnak az egyházban? Korunk problémája az, hogy egyre kevesebb a hivatást választók száma. Ez sajnos a vallási nevelés hiányának fogható fel szerintem. Nekünk leendő lelkipásztoroknak meg kell tennünk mindent az ifjúság helyes irányba való neveléséért. Ugyanakkor nagy gondot kell fordítanunk a felnőtt korosztályra is, hogy ők is keresztyéni módon neveljék gyermekeiket, ehhez kell az ő nevelésük is, mert ők az előző rendszer gyermekei, akik most már szülők lettek.

Mit üzensz a hivatását kereső fiatalnak? Saját példámból kiindulva mondhatom, ne ijedjenek meg, merjék rábízni magukat Istenre. Ahhoz, hogy a hivatást felismerjük szükséges a teljes elcsendesedés, hogy csak egyedül Istenre figyeljünk, mit akar Ő mondani nekünk. Ugyanis saját magunkra hagyatkozva általában rossz döntéseket hozunk. Sajnos én is, amikor saját magam feje után mentem, elengedtem a hívó szót a fülem mellett. Ilyenkor sem kell megijedni, Isten ugyanis görbe utakon is elvezet oda, ahova meghívott.

Akiknek köszönetet mondok: Először is az Istennek, hogy türelmes volt a lázadási korszakomban és vezetett a szemináriumi években. Családomnak, akik mindig mellettem álltak és segítettek az évek alatt mind lelkileg, mind anyagilag. Volt plébánosomnak Frajna András atyának, aki ifjúságomban vezetett és mindmáig mellettem áll. Plébánosomnak Csáki Tibor atyának, aki tanácsaival segített.



Oravecz Zoltán

Telmondat: „Isten azonban azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk.” (Róm 5,8)

Születési idő: 1981. 02. 21.

Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Rozsnyó; Torna

1981. február 21.-én születtem Kassán. Szüleimmel és a húgommal családi házban lakom, a Felvidék egy határmenti falujában, Tornán. Az általános iskolát helyben végeztem, majd Kassára kerültem a Magyar Tannyelvű Középfokú Ipariskolába. Az érettségit követően, az Úr hívására válaszolva kezdtem meg tanulmányaimat, a váci szeminárium falai között.

Az első év nagyon családi légkörben telt. Ez az év, a későbbiek folyamán is meghatározó évnak számított hivatásom fejlődése szempontjából. A váci év után Egerben folytattam a papságra való fölkészülést.

Olykor magam sem értem, miért engem szólított meg az Úr, hivatásomat ma is Isten ajándékának tartom. Az életem úgy alakult, hogy állandóan az Úr közelében tartózkodtam. Vallásos családban nőttem fel, a mindennapi szentmisén való részvétel szervesen hozzátartozott életemhez. Elsőáldozásom óta rendszeresen ministráltam, hivatásom kezdetei is ide nyúlnak vissza. A papi hivatás melletti döntés persze nem egyik pillanatról a másikra született, egy folyamatnak volt az eredménye, élmények és tapasztalatok sorozata, hivatáshétvégék, lelki napok, búcsúk, keresztény táborok és lelkigyakorlatok, emberekkel való személyes találkozások és beszélgetések előzték meg.

A kérdést Istennek kell föltenni, hogy mi a dolgom, a saját életemben és helyzetemben. Vágyódásaink lehetnek sok fele, és választ is sokfélét kaphatunk, de a becsületesen kérdező, becsületos választ fog kapni és rájön, hogy a saját életében van a helye. Ezt üzenem minden hivatását kereső fiatalnak.

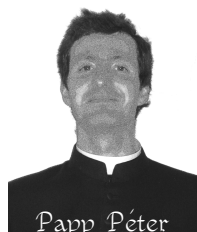
Köszönettel tartozom mindazoknak, akik egyengették utamat és imáikba foglaltak. A szerető családokkal egyetemben imádkozzunk azért, hogy akiket megérint az isteni szó, merjenek a hívásra bátran Igennel válaszolni és akarják egészen életüket a Gondviselő Isten tenyerébe helyezni.

***Jelmondat:** „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok,
és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket...”*

(Mt 11, 28-30)

Születési idő: 1982. 01. 08

*Egyházmegye/ Anyaegyházközség: Debrecen-
Nyíregyháza/ Újfehértó*



Papp Péter

Papp Péter, Debrecen-Nyíregyházi egyházmegyes kispap vagyok. 1982. január 8-án születtem Újfehértón. Egy mélyen vallásos nagycsaládból származom. Egy nővérem és három bátyám van, akik közül Cecília édesanyai hivatásának él, János a késői hivatások szemináriumában első éves, László jelenleg Polgáron teljesíti papi szolgálatát, Ágoston pedig rendőrként teljesít szolgálatot Budapesten. Szüleim példaadó és imádságos élete mellett nagyon sokat köszönhetek hivatásom kialakulásában és elmélyülésében Balog Gyula atyának, aki az egri szeminárium spirituális, valamint jelenlegi plébánosomnak, Linzenbold József atyának és egyik nagynénémnek, Lovas Bernadett domonkos rendi szerzetesnővéremnek is. Öt éves koromban kezdtem el ministrálni. Ahogy egyre többször ministráltam, azt kezdtem észrevenni, hogy

GAUDETE

egyre jobban kötődöm az oltárhoz. Valahányszor szentmisére mentem, akár otthon, akár más helyeken, mindig jelentkeztem, hogy ministrálhassak. Kis koromban, majd később a szemináriumi évek alatt még inkább felfedeztem az Úr Jézus közelségét. Valahányszor az oltárnál vagyok, megtapasztalom fizikailag is, hogy Krisztus a közelemben van. Ilyenkor mindig a szentmise átváltoztatási részére gondolok, amikor is örömmel nézhetek Jézus szemébe az Úrfelmutatáskor. Belegondolni is nagy öröm, hogy az Úr Jézus egy karnyújtásnyira van tőlem fizikailag, de lelkiileg annál közelebb. Az Úr Jézus Örömhírének forrását szeretném minden emberrel megosztani, így ezért is választottam jelmondatomnak Szent Máté evangéliumából a könnyű teherről szóló buzdítást: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok, és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11, 28-30)



Jelmondat: „Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13)

Születési idő: 1973. 11. 23.

Egyházmegye/ Szerzetes rend: Eger/ Szent Ferenc
Kistestvérei

Akiknek köszönetet mondok... Ilyenkor nagyon nehéz helyzetben van az ember, amikor számba kell venni azokat a személyeket, akinek sokat köszönhet a hivatása kapcsán. Legelőször szüleimnek szeretnék köszönetet mondani, akiknek Isten után az életemet köszönhetem. Nagyszüleimnek, akiknek nagyon sokat köszönhetek. Ezek után Egerbaktán, ahol felnőttem nagyon sok jó embert rendelt mellém az Úr, akiktől nagyon sokat tanulhattam, tanultam. Itt ki kell emelnem Purszki Zoltán esperes atyát, aki gyerekkoromban plébános volt. Felnőtté válásom után, akinek sokat köszönhetek a hivatásom felismerésében azok a hitoktatóim voltak, Kecskés Attila atya, aki a szeminárium prefektusa, Szarvas Péter atya, aki most Sajóladon plébános. Rédei Margit vincés nővér, és Tóth Ilona nővér, aki az angolkisasszonyok rendjében van. Mellettük szerzetes testvéreimnek nagy hálaival tartozok, akik bevezettek a szerzetesi életbe, és a sok jó szándékú tanáromnak, akik a jóra és a szépre neveltek.

A hivatás kapcsán két axiómát állíthatunk fel.

Mindenki biztos lehet abban, hogy az Isten meghívta az Ő szolgálatára. A személyes szolgálata kibontakozhat az Istennek szentelt életben, és a családos hivatásban is.

Az Úr külön-külön annyira szeret minket, hogy mindenkinek megmutatja azt az utat, amire őt szánta (vö. Ám 3,7). Miután megbizonyosodtunk erről már

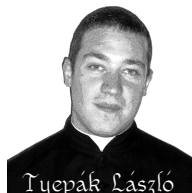
csak az a feladat, hogy „elkérjük a térképet” amivel arra a helyre jutunk, amit Isten előre, már fogantatásunk előtt megálmodott rólunk.

A személyes üzenetem: Ami a legfontosabb, hogy Jézussal személyes kapcsolatod legyen, miután átadtad életed, biztos lehetsz abban, hogy elvezet arra az útra, amit Neked szánt. Lehet, hogy látszólag nehéz helyzetben vagy és méltatlannak érzed magad az Ő szolgálatára, de Isten nagyobb a mi elgondolásainknál. Meghívott. Számít Rád, és Te is számíthatsz Rá.

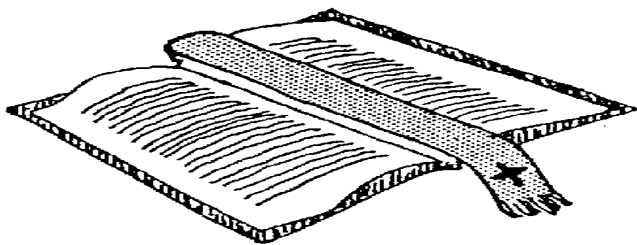
Telmondat: „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” (Jn 15, 12)

Születési idő: 1980. 08. 27.

Egyházmegye/ Anyae gyházközség: Nagyvárad
Szent Katalin Plébánia, Nagyvárad



Én úgy érzem, hogy a papi hivatásban a legnagyobb kihívás, hogy miként tudok megfelelni Isten szándékának, hogyan leszek hiteles a hivatásomban, illetve hogyan tudom az embereknek magát a szeretetet, Krisztust adni. Úgy vélem, ez nagyobb kihívás, mint a cölibátus, ez is küzdelmes és sok buktatói vannak, de az ember azért ember, mert tud tudatosan, nem az ösztöneire hallgatva cselekedni. Sokszor az Egyházat a nőtlenség vállalása miatt is támadják, mert véleményük szerint ez is közrejátszik abban, hogy kevés a hivatás. Voltak már olyanok is, akik azt mondták nekem, hogy nem lesz akkor családom, meg föl kellene oldani a cölibátust. Én úgy látom nem a cölibátussal van igazán a legnagyobb probléma, hanem azzal, hogy a mai fiatalok nem mernek elköteleződni, még a házasságra sem. Hiszen a mai társadalmi felfogás, ami ömlik a médiából is, ne gondolkozz, fogyassz, elégítsd ki a magad igényeit, mert megérdemled, ezek mind azt sugallják, hogy az elköteleződés már ezeket a dolgokat lekorlátozza. A fiataloknak azt üzenem, hogy merjenek elköteleződni és merjenek gondolkodni, ne engedjék át magukat minden mulandó dolognak. Köszönetet mondok szüleimnek, akik mindenben mellettem állnak, és a plébánosomnak, hogy eljutottam ideig.



GAUDETE

Ma szentnek lenni IV.

Amikor a magyar nép viharos századaira visszatekintünk határainkon innen és túl, megtapasztaljuk Isten gondviselő, oltalmazó szeretetét. Ha nem így lenne, már rég elvesztünk volna. Büszkének kell lennünk, hogy magyarnak születünk. Mert őseink alapozták meg a jövőnket, hogy a múlt kincseit megőrizve, a jelenben élni és éltetni tudjunk. A mai társadalom tömegkommunikációs találmányai azt az ideológiát sugározzák, hogy élj a mának, ragadd meg a mostani pillanatot, valósítsd meg önmagad. Ezek üres szavak, mert nem az őszinte odaadás, tenni vágyás, Istenért való küzdés és kitartás határozzák meg igazságtartalmukat. Tudnunk kell a sorok közt olvasni! Rá kell találnunk az igazi élet nyújtotta lehetőségekre, amelyek nehéz, szenvedéssel teli életet tárnak fel előttünk. De az őszinte és boldog élet alapjait kövezik ki számunkra. Miért? Mert Istenhez vezet el bennünket! Hogyan? Istenért való küzdés, kitartás és teljes odaadás minden nap azért, hogy általunk szépüljön a világ, és Isten szeretete tovább éljen bennünk. Mert jogunk van élni Isten szeretetében, és



Istentől kapott irgalmas és jóságos szeretetet kötelességünk tovább adni egymásnak. Ezt az odaadást és kitartást a Kárpátalján született vértanú püspök élete és küzdelme tárja fel előttünk és állítja elénk, mint követendő, példaeértékű életet. Boldog Romzsa Tódor (Tivadar) püspök atya élete minden percét Istennek ajándékozta, és kitartott mindig Isten jósága és szeretete mellett. Azért, hogy minden ember szívében megerősítse az Istenhez való tartozás kegyelmét, szépségét. 1911. április 14-én született egy vasúti tisztviselő kilencedik gyermekeként Kárpátalján, Nagybecskón. 1922-ben már a huszti reál-gimnáziumban tanul, és kitűnő eredménnyel végez 1930-ban. Egyik tanuló társa azt

mondja róla: „Igen barátságos, kommunikatív, szívesen vitázott, közkedvelt társ, és kitűnő sportoló.” Jó képességeit látván a tanárok mérnöki, vagy katonai pályát javasolnak neki. De a jó Isten gondviselő oltalma felkarolja, és a papi hivatást ébreszti fel szívében. Gebej Péter megyéspüspök Rómába küldi tanulni. Tódor először a Collegium Germanicum et

Hungaricum kispapja, aztán négy év elvégzett tanulmány után a Ruszicumba megy át. Mint görög katolikus a Ruszikum liturgikus életének volt a résztvevője. Tanulmányai során kirajzolódik számára küldetésének igazi lényege: az életszentség, teljes odaadás, mindvégig való hűség és kitartás. Egy barátja Alfons Reichlin így emlékezik vissza: „Pappá szentelése idején vallotta be nekem, hogy Oroszországba jelentkezett azért, hogy többet tehessen Krisztusért, hogy kész volna vérét és életét is érte áldozni!” 1936. december 25-én szentelte pappá Romzsa Tódort az orosz Alexander Jevrejnov püspök a római orosz katolikusok Nagy Szent Ántanij templomában. Amikor tanulmányait tovább folytatná a doktori cím eléréséig, akkor hazaszóllítják katonai szolgálatra. Katonaságát a prágai lelkésztszti tanfolyam iskolásként tölti le. Hazatérése után megyéspüspöke Sztojka Sándor azonnal a huszti járás Bereza és Alsótisztra falvakat bízta rá. Kitartó odaadással és szeretettel végzi szolgálatát. Ő maga írja a Ruszikum szeminárium rektorának, Regisz atyának: „a helyi nép hegylakó, jelleme szerint jó, csak el van rontva. Rettenetesen babonás és közömbös, ez ellen hadakozom. Szeretettel tanítom őket, csak néha kell fenyegetőznöm. És pont ez a szigor tetszik a népnek, amely nagyon szeret engem.” Tódornak alig van ideje olvasni és művelnie magát, mert még két falut bíztak rá. Biciklivel járja ezeket a falvakat is.

A politikai helyzet miatt, azonban már nem utazhatott vissza tanulmányai végzése érdekében Rómába. A bécsi döntés nyomán (1938. november 2. és 8.) az egyházmegye nagyobb része Csehszlovákián belül maradt, mint a Kárpátaljai Ruszinok Föderatív Állam. A püspöki székhely, a szeminárium, és harmincöt paróchia Magyarországra lett. A Keleti Kongregáció Nyárádi Dionoszij erősen ukrán barát körösi görög katolikus megyéspüspököt bízta meg a politikai határral elzárt terület gondozásával. Figyelmeztette papjait, hogy az ukrán államhatalom nem tűri meg a másképp gondolkodó papokat. A püspök lenézően beszélt Romzsa atyával is. Ennek oka a fennálló nemzeti különbözőség. De a fiatal pap nem adja fel és kitart célja mellett. Azt mondja: „Ilyen körülmények között nem veszítem el a lélekjelenlétem, dolgozom, mert a jó mag nem vesztethet el teljesen, bár a talaj kemény!” A jó Isten gondviselő szeretete nem hagyja magára, mert 1939. márciusában visszaállt a magyar államigazgatás. Az egyházmegye ismét egységesen Sztojka Sándor megyéspüspök ordinálása alá került. Romzsa atyát pedig az ungvári szeminárium spirituálisának, (lelki előjárójának) és filozófia professzorának nevezi ki. Tódor spirituális az atyai szigor és oltalom alá vonja a növendékeket. Központi nevelési elve, az önmegtagadás és kitartó munka Istenért. Azt írja: „Sok munkám van, egyedül tanítom a teljes filozófiát, az

órákra pedig készülni kell. Mint spirituális nem vagyok munka nélkül, fel kell készülni, hogy megfelelő anyagot adhassak az elmélkedésekhez. Azon túl meg kell hallgatnom minden hozzám látogatót, akik lelki ügyeiket mondják el. Természetesen mindent szívesen teszek. Késő éjszakáig dolgozom, viszont boldog érzéssel fekszem le, mert Isten művét munkálom!” Nemzeti hovatartozási megkülönböztetés nélkül minden növendékkel egyforma szeretettel bánik, és azt mondja: „Erőszakkal nem lehet krisztusi lelkületet önteni senkibe. Ha megváltozik a szeminárium lényege, Krisztus ügye is jól fog haladni!” 1943. május 31-én váratlanul elhunyt Sztójka Sándor megyéspüspök. Közben Magyarország háborúban áll a Szovjetunióval. Ebben a helyzetben átmeneti megoldásként Dudás Miklós atyát a hajdúdorogi egyházmegye püspök-ordináriusát nevezi ki a munkácsi egyházmegye apostoli adminisztrátorává. Az események felgyorsulnak. A háborús helyzet egyre rosszabbodik és a Tódor atya mélyreható római lelki-szellemi-intellektuális iskolázottsága, a szovjet- orosz viszonyok ismerete és az orosz nyelv tudása mellett, politikai semlegessége alkalmassá és méltóvá tette őt a püspöki szék betöltésére. 1944. szeptember 24-én az ungvári Székesegyházban szentelték püspökké. Jelmondata: „Szeretlek téged Uram, én erősségem, az Úr az én erősségem és oltalmam.”(Zsolt 17,2) 1944. októ-

berében Kárpátalja teljes területét elfoglalja a Vörös Hadsereg. Új politikai realitás kezd ezáltal érvénybe lépni, a területek politikai-állami hovatartozását illetően. 1944-ben a Csehszlovák delegáció felkereste Romzsa püspök atyát, és biztosította arról, hogy az érvényes nemzetközi szerződés alapján Kárpátalja a Csehszlovák állam része lesz. A szovjet csapatok „felszabadítják” Kárpátalját, és azt akarják elérni, hogy Kárpátalja népét Ukrajnához csatolják. Sztálin követeli ezért Romzsa püspöktől, hogy nyilvános gyűlésen köszönje meg a felszabadítást, és támogassa a pártvezet politikai önkényességét, de püspök atya ezt nem teszi meg. Ezért Sztálin bérencei, a kommunisták mindent megtesznek azért, hogy tönkre tegyék az emberek életét. A görög katolikus egyházközségek ellen is támadásokat szerveznek. A vörös katonák segítségével az ortodoxok elfoglalják a görög katolikusok templomait. A plébániákról a papokat családotól együtt utcára teszik, és a paróchust letartóztatják. Romzsa püspök ezt már nem tűri. Sok helyre elutazik. A híveit és a papjait a hűségre, kitartásra és a bátorságra inti, buzdítja. 1945. június 29-én a Szovjetunió és Csehszlovákia képviselői Moszkvában írják alá a kárpátaljai terület hovatartozását eldöntő nemzetközi szerződést. Kárpátalja a Szovjetunió része lett. A KGB,(NKVD) tárgyalásokat folytat Tódor püspökkel, hogy abban a birodalomban nem létezhet görög

katolikus egyház. Tehát a püspök papjaival és híveivel együtt az ortodoxiára kell áttérjen. 1946 őszén bekövetkezett az egyházmegyei és paróchiális földek elkobzása. Utána következett a Csernek- hegyi bazilita monostor ortodoxiának való átadása. Tódor püspök atya mindvégig kitartott hitében, hazája és az emberek mellett. Ezzel „aláírta” halálos ítéletét. Hruscsov javasolta Sztálinnak Romzsa püspök atya meggyilkolását, s annak módját ők rendelték el személyesen a legmagasabb moszkvai pártközpontban. 1947. október 26-án Krisztus Király ünnepén Tódor püspök atya templomszentelésen vesz részt egy Lavki nevezetű faluban. Másnap reggel hazafelé tartván a lovas kocsijukat, amelyen ő maga, a titkára, és két kispapja ültek egy teherautó leszorított az útról. Súlyosan megsérültek. Ráadásul a támadók kurbliavassal elkezdték ütlegetni őket. A bérenceket megzavarta egy éppen arra hajtó postakocsi és a tettesek elmenekültek. A sérülteket a munkácsi kórházba szállította a postakocsi. A püspök atya a fején sérült meg. Állkapcsán kétszeres törést szenvedett (a szájüregben csupán hét fog maradt épségben). Egész testét sebek és zúzódások

borították. Napról napra javult az állapota. Érdeklődött is, mikor tud hazamenni híveihez, és újra munkához látni. November 1-jén, kórházban tartózkodása idejének hatodik napján egy „ápoló nővér”, aki a KGB,(NKVD) ügynöke volt, beadta a püspök atyának a halálos injekciót. Ezzel véget vetett Romzsa Tódor püspök földi életének. 2001. június 26-án II. János Pál pápa Lvovban tett látogatása során boldoggá avatta a vértanú püspököt. Tódor püspök atya kitartott szent hitében, meggyőződésében, hazája mellett, az emberek védelmére kelt, mert az a cél vezérelte, hogy Isten országa épüljön általa. Neki sikerült, mert mindvégig kitartott Isten mellett! Sokat szenvedett, de boldogan halt meg. Ha mi is kitartunk, sokat fogunk szenvedni, de boldogok leszünk. Boldog Romzsa Tódor vértanú püspök atya odaadó, áldozatos élete adjon nekünk reményt, erőt és kitartást, hogy életünk minden napján Isten mellett döntünk! (Felhasznált irodalom: Puskás László, Romzsa Tódor élete és halála, Don Bosco Bt.)

Rocska Renátó
11. évf.



Ami vagy...

„Ami vagy az Isten ajándéka, amivé leszel az a te ajándékod az Istennek.” Ez volt a jelmondata az idei évben is megrendezett nyílt hétvégének szemináriumunkban. Ezen a hétvégén intézményünk megnyitja kapuit azon fiatalok részére, akik érdeklődnek a papság iránt. Az idei évben körülbelül ötven fiatal érkezett házukba, hogy együtt töltsük ezt a rövid időt.

Péntek délután a kispapok már lázasan várták a fiatalokat, akik a vacsorára meg is érkeztek néhány ember kivételével. A péntek esti program mindenkinek közös volt. Vacsora után a Spiri atya tartott egy rövid bevezető elmélkedést a kápolnában. Ezután kiscsoportokra osztottunk, és kisebb körben folyt tovább a beszélgetés. A csoportokban átlagosan négy-öt fiatal és két kispap volt. Ez azért volt jó, mert mindenki meg tudta kérdezni személyesen, ami őt legjobban érdekelte a papi életben. Hála Istennek mindenkinek volt sok kérdése és ezt nem is rejtették véka alá, így hosszú és tartalmas beszélgetés alakult ki minden csoportban. A beszélgetés befejeztével, esti imával zárta minden csoport a napot.

Szombaton két csoportra lettek osztva a fiatalok. Akik most érettségiznek, vagy már meg-

szerezték az érettségi bizonyítványt, azok Spiri atyával és néhány kispappal a Kékestetőre mentek kirándulni.. A fiatalabbak Egerben maradtak és reggel a kispapokkal együtt vettek részt szentmisén a szeminárium kápolnájában. Ezután a nap első felére egy vetélkedő-sorozatot szerveztünk nekik. Ennek az volt a lényege, hogy a város különböző pontjain kispapok várták a csoportokat, vezetőikkel együtt és izgalmas feladatok megoldása elé állították őket. Ilyen feladat volt a társasjáték, rózsafüzérfűzés, Bibliai történetek átírása eszperente nyelvre, Bibliai történetek elmutogatása, minisráns ismeretek, stb. Megpróbáltunk olyan feladatokat



összeállítani a fiataloknak, amelyek a Bibliához, Egyházhoz kapcsolódnak, hogy így is mélyítsük hitüket és erősítsük az Egyházhoz való ragaszkodásukat. A feladatok megoldása nem kis nehézségek árán de, mindig sikerült. És a fiatalok nagy többségétől azt a visszajelzést kaptuk, hogy nagyon sok új dolgot tanultak meg hitükről és Egyházukról. Ebéd után rövid sziesztát tartottunk, melyben ki lehetett pihenni a délelőtti fáradalmait. A pihenés után, ismét a mozgásnak és a sportnak adtuk át magunkat, ugyanis focizni mentünk a

fiatalokkal. Ide már nem csak a csoportvezetők jöttek, hanem minden kispap, aki egy kicsit is értett a focihoz. A foci alatt ismét jó beszélgetések alakultak ki az éppen nem focizó kispapok és vendégek közt. A jól sikerült meccsek után mindenki a szeminárium vendége volt az egyik helyi cukrászdában egy süteményre és egy üdítőre. A süteményezés után egy kis pihentető programként a „Pillangó” című filmet vetítettük a fiataloknak a szemináriumban. A film vidámságával és élet-szerűségével mindenkit elgondolkodtatott és feltöltött az előttünk álló esti programra. A filmvetítés alatt megérkeztek a nagyobbak is, akik meséltek szép élményeikről a kiránduláson. A vacsora után ismét Spiri atya tartott egy rövid beszélgetést a fiatalokkal. Ez után kiscsoportos beszélgetés vette kezdetét melyen kiértékelte minden csoport, hogy mennyire tetszett neki a szombati nap. A csoportos beszélgetés alkalmával minden fiatal kapott egy kis lapot, amelyre két üzenetet kellett írni, egyet az Istennek, egy másikat, pedig az egyik embertársának. És ezzel el is érkezünk az est fénypontjához. A beszélgetés után minden csoport az udvarra indult és a kijáratnál



mindenki kapott egy lufit, amire már egy foszforeszkáló csillag volt kötve. A feladat az volt, hogy a megírt üzenetet fel kellett kötni a lufi aljára a csillag mellé. Ezután Spiri atya pár buzdító szót mondott, majd egyszerre az összes lufit felengedték. Ahogy néztünk utánuk, egyszer csak megpillantottuk, hogy az összes csillag el kezdett világítani és nagyon szépen lehetett követni a lufik útját az égen, amelyek Pest felé vették az irányt. Az est hátralevő részében tábortüzet raktunk, gitároztunk, énekelgettünk, és sokat beszélgettünk. Vasárnap reggel a fiatalok a kispapokkal együtt részt vettek a Laudesen, a papi zsolozsma reggeli imádságán. A szentmise kilenc órakor kezdődött, amelyet a kispapok szép gitáros énekekkel tettek felejthetetlenné. Mise után a Spiri atya egy rövid beszélgetést tartott a fiatalokkal, melyen az Egyház jelenkori helyzetét és a keresztény ember tanúságtételét beszélték át. Az ebéd alatt elbúcsúztunk egymástól és mindenki fájó szívvel, de lelkileg feltöltődve ment haza.

Hovács András
11. évf.

„Keressük a 'felülről' valókat, törekedjünk igaz alázatra, és merjük a Keresztet hordozni nyereségünk így a szívöröm lesz”

Ülök az íróasztal mögött a stúdióteremben, előttem a kép, amit négy és fél évvel ezelőtt készítettem, körülöttem halomban állnak a fénymásolatok, és jegyzetek (épp vizsgaidőszak van, a Theodicea az aktuális téma), és próbálom összekapkodni, értékes sorokba rendezni szétfutkározó gondolat-foszlányaimat.

emberi természetünkől fakad, senki sem lehet kivétel ez alól. Igen nagy felelősség, a döntés, hogy mi személyesen milyen „úr” mellett voksolunk, avagy mi előtt szándékozunk fejet hajtani.

Hiszen életünk ténye már adott, mintegy „kényszerhelyzetbe” állítva bennünket (hálás szívörömök és

A grafika a szerző alkotása



A tollrajzon egy alak látható, amint „belefúrja” fejét egy fakeresztbe, ahogy leborul, és bal karját az ég felé emeli kitárt tenyérrel.

Szükségünk van arra, hogy Valaki vagy valami előtt leboruljunk. Ez

örjítő nehézségek közepette), a választás illetékessége azonban saját értelmünk és szabad akaratunk kezében fekszik. A döntés képessége személyünk legértékesebb funkciója, át nem ruházható senkire,

GAUDETE

és gyümölcsseit is nekünk kell leszüretelni majdan: „Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.” (Mt 6, 21)

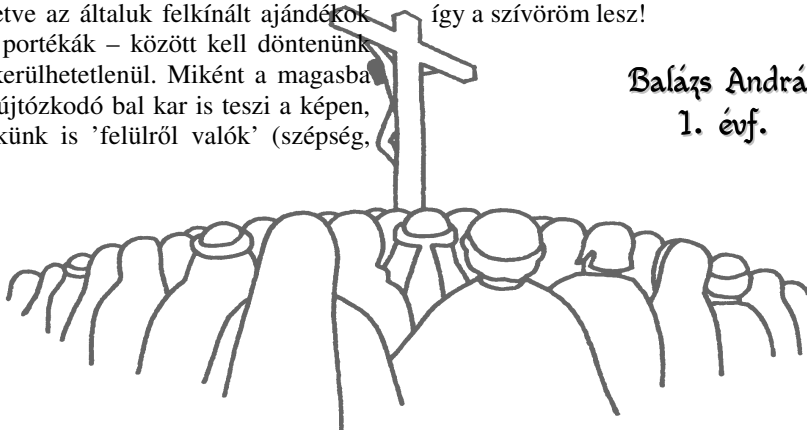
Milyen értéknek adom át egész lényem, hogy feltétlenül irányítsa, meghatározza, és vágyaim szerint birtokolja? Rengeteg tetszelgő-halkszavú, őszinte-felületes, tudatos-önkéntelen, vonzó-idegen...érték veszi körül „én”-ünket, és megannyi igyekszik befolyásolni azt (párkapcsolat, kényelem, szeretet, élvezetek...). Egészségesen szilárdak és békések szeretnének lenni, és választásainktól, – melyek természetesen egy egész életen át tartanak, – pontosan ezek a jogosan áhított „alkotóelemek” függnék. Ezért oly felelősségteljes, hogy „ösztönösen”, szívből, a megcáfолhatatlan és erős fedezettel bíró értékek motiváljanak, szemben a szeretetlenségbe préselőkkel. Alázatosan és egyszerűen fogalmazva: Jézus Krisztus és „Isten majma” a sátán – illetve az általuk felkínált ajándékok és portékák – között kell döntenünk kikerülhetetlenül. Miként a magasba nyújtózkodó bal kar is teszi a képen, nekünk is ’felülről valók’ (szépség,

jóság, igazság, egység...) mellett forrásozó és épületes letenni tehát a voksot.

Milyen a viszonyunk az alázattal és a kereszttel? A rajzon szereplő alaknak igen nehéz volt a gögjt legyőzve meghajolnia, és épp így nagy áldozat volt számára felvenni az igát, amiről Jézus beszélt. Megváltónk szavai alapján a kettő összefügg: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok, és terheket hordoztok, és én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes és az én terhem könnyű.” (Mt 11, 28-30) Ingyenes erőforrássá válhat számunkra a tanítás, hogy alázattal párosulva, a vállainkat fársztó kíméletlen teher is igazi boldogsággá alakítható.

Keressük tehát a ’felülről valókat’, törekedjünk igaz alázatra, és merjük a keresztet hordozni, nyereségünk így a szívöröm lesz!

Balázs András
1. évf.



Kirándult a szemináriumunk

Szemináriumunk előjárói és növendékei minden tanév végén tanulmányi kiránduláson vesznek részt. Ez a közös program nem csupán kikapcsolódást, hanem egyben lehetőséget nyújt, hogy jobban megismerjük hazánk egyházmegyéit, azok közösségeit, múltját s jelenét, egyáltalán, hogy tisztán lássuk mi vár minket „kint”. A látogatások nem korlátozódnak csupán bel-



földre, hanem alkalomszerűen határon túli magyar, keresztény testvéreinket is meglátogatjuk. Kirándulásaink alkalmával elsősorban egyházi intézményeket tekintünk meg, ahol lehetőség nyílik, hogy a kölcsönös testvéri egybetartozást még inkább elmélyítsük.

A idei évben tanulmányi kirándulásunk célja Magyarország keleti része, ezen belül a Hajdú-Bihar, Szabolcs- Szatmár- Bereg megyéket magába foglaló Debrecen - Nyíregyházi Egyházmegye volt. Az egész program három élménydús napot foglalt magába, péntek délutántól vasárnap estig. Szemináriumunk közössége péntek ebéd után indult el autó-busszal, első célállomásunk, Nyíregyháza felé. Szállításunk a Nyíregyházi Római Katolikus Társ székesegyház plébániáján volt, ahol



Gáspár Mátyás plébános úr és a káplán atyák (Kerekes László, Lupsa Tamás, Hevele Ferenc) vendégszeretetét élvezhettük.

Miután szobáinkat elfoglaltuk, elindultunk első vendéglátónkhoz,

Keresztes Szilárd görög katolikus püspök úrhoz, aki az impozáns, néhány éve épült Szent Atanáz Görög Katolikus Hit tudományi Főiskola udvarán várt minket,

és a szeminárium előjáróival együtt fogadta közösségünket, majd részletes előadásban bemutatta az intézményt. Ezt követően a Görög Katolikus Szemináriumba invitáltak bennünket, ahol Ivancsó Miklós rektor atya fogadott minket. Miután bemutatta az intézményt, a görög rítusú kispapokkal Mária ájtatosságon, Paraklison vettünk részt. Külön öröm volt számunkra, hogy sokunknak alkalma nyílt a Vácon eltöltött első év során megismert görög barátainkkal való találkozásra. A bensőséges hangulatban eltöltött vacsora után, városi sétára indultunk.

Szombaton reggel miután részt vettünk a szentmisén, elindultunk az egyházmegye központjába, Debrecenbe, ahol elsőként Fodor András atya fogadott minket a Szent Család

Plébánián. Majd megcsodáltuk a Déri Múzeumban kiállított Munkácsy Trilógiát (Krisztus Pilátus előtt, Ecce homo, Golgota). Lenyűgöző, mély és a lelket Istenhez emelő érzés töltött el mindnyájunkat a művészi alkotások láttán. (Aki még nem látta feltétlenül nézze meg!)

Innen a Szent Anna székesegyházba mentünk, ahol Orosz Lőrinc plébános atya fogadott minket és a templom „mesélő” freskóin keresztül bemutatta annak történetét, miként épült katolikus székesegyház a „Kálvinista Rómában”.

Nagy örömünkre szolgált, hogy meglátogathattuk Bosák Nándor püspök urat, aki nagy szeretettel fogadott minket, és az adatok tükrében bemutatta a Debrecen-Nyíregyházi egyházmegegyét. Az ebédünk a Szent József Katolikus Gimnázium kollégiumában volt.

Innen rövid sétával a Debreceni Református Hittudományi Egyetem és Kollégium felé indultunk, sétánk alatt öröm volt nézni a néhány éve teljesen felújított belvárost. Az Egyetem rektora és az Ökumenikus tanszék vezetője, akit már a házukban tartott előadása alkalmából ismertünk, bemutatták az intézményt Jó volt ilyen formában megismerni „kereszttyén” testvéreink történelmét és lelkiségét.



A napunk viszont ezzel még koránt sem ért véget, hiszen egy óráig a buszra várva, majd arra felszállva elindultunk Nyírbátor felé, ahol Horváth János plébános atya vezetésével megtekintettük a hely csodaszép, többször elpusztult, de mindannyiszor újjáépült templomát.

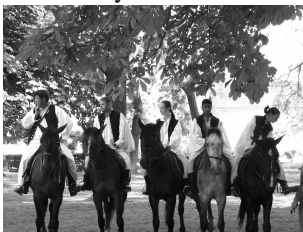
Érdekes volt a románkori templom falai közt levő szentély barokk oltárait nézni. A templom európai híré a benne található fogadalmi passió oltár miatt. János atya, hogy ne csak a lelkünket, hanem a testünket is táplálja, finom fagyalattal lepette meg minket, miután elfogyasztottuk a hűsítő édességet, tovább is indultunk Máriapócsra.

Itt megtekinthettük a híres könnyező Mária kegyképet. Vacsora után a templomban elimádkoztuk a májusi litániát. Ezután visszatértünk Nyíregyházára. Hazafelé már mindenki az élménydús nap utáni pihenésre hangolódott, de amikor begördültünk a plébánia udvarára fáradságunk semmivé lett, hiszen egy kihagyhatatlannak tűnő szalonnasütés várt minket a plébános és a káplán atyák jóvoltából.

Vasárnap délelőtt, kirándulásunk harmadik napján, meglátogattuk Nyíregyházán az idős papok otthonát. Mind a bentlakók, mind a

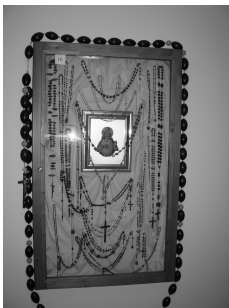
kisapok számára felemelő és mélyen megérintő találkozás volt. Ezután ünnepi szentmisén vettünk részt, melyet Kecskés Attila prefektus atya mutatott be, majd ezt követte az ebéd melyen találkozhatunk a „legendás” Váradi József atyával, aki élete jó részét a papnevelés szolgálatában töltötte. Ebéd után meglátogattuk a Kamiliánus rendházat, ahol Anton Gots atya vezetésével betekintést nyerhettünk a betegápoló szerzetesrend életébe, tevékenységébe.

Hazafelé indulni egy jó kirándulásról mindig nehéz, de minket örömmel töltött el a tudat, hogy utunk nem lesz egyenes, hisz a polgári hívek már a vacsoránkat kavargatták a bográcsban. Aki ismeri Linczenbold Levente plébános atyát, az tudja, hogy Polgáron mindig számíthatunk meglepetésre. Nem volt ez másként most sem, hisz a nem kifejezetten plébániai tartozéknak számító négy ló és egy fogat várt minket. A lovasok pazar bemutatót nyújtottak, és egyben lehetőség nyílt számunkra is egy kis lovaglásra, kocsizásra, illetve a karikás ostort is kipróbálhattuk kisebb-nagyobb sikerrel. Ezt követően nagy élmény volt az egykoron Egri



bazilikának tervezetett templomban elimádkozni a vesperást. Kirándulásunk végéhez közeledve hálaadásra betértünk a tiszaujvárosi templomba, ahol a hívekkel együtt a hétvégénket a májusi litánia keretében a Szűzanya oltalmába ajánlottuk. Varga Bertalan plébános atya látott minket vendégül.

Ott tartózkodásunk talán legérdekesebb mozzanata Bertalan atyának több mint ezer rózsafüzérből álló gyűjteménye volt, amelyet mindannyian megcsodáltunk. Közösségünk kissé elfáradva, de bőséges élményekben gazdagodva tért vissza a szemináriumba.



Reméljük, még sok ilyen gazdag kiránduláson vehetünk részt, ahol mindinkább, még teljesebben megismerhetjük egyházmegyéink vidékeit, közösségeit, kulturális értékeit. Adjá Isten, hogy így legyen!

Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani minden minket fogadó atyának és egyházközségének.

Kovács Ferenc
10. évf.

Lelkiségi mozgalmak: Kolping

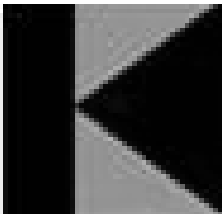
*"Légy jó szakember, jó szülő, jó keresztény,
jó állampolgár." (Adolf Kolping)*

Kolping mozgalom: A szervezet Adolf Kolpingről kapta nevét. Az egyesület keresztény alapokon nyugszik, a katolikus egyházzal karöltve működik. A kis csoportok, melyeket Kolping - családoknak neveznek, plébániákon működnek. A Németországból induló egyesület nagy, világméretű szervezetté nőtt.



Kolping iránymutató személyisége: Adolf Kolping, mint kölni egyházmegyei katolikus pap 1849-ben indította el mozgalmát. Teológiai tanulmányai és pappá szentelése előtt iparosként a cipész szakmában dolgozott. Fiatal káplánként személyes küldetését abban ismerte fel, hogy a nyomasztó szociális problémák enyhítésére szentelje életét. A katolikus legényegylet megalapításával a fiatalokat ki akarta vezetni az elszigeteltségükből, életük sikeres megoldásához kívánt segítséget nyújtani közös művelődés és önszegélyezés megszervezésével. A társadalom átalakulását az egyes emberek megváltoztatása által akarta elérni. Célja elkötelezett keresztények nevelése volt, akik képesek felelősen helytállni a családi életükben, a hivatásukban és a társadalomban. Meg volt győződve arról, hogy a társadalmi bajokat csak a keresztény elvekhez való visszatérés által lehet enyhíteni és megoldani. Szándéka szerint a kereszténységet életszerűen és bátran bele kell vinni a gyakorlati életbe.

Kolping Magyarországon: Kolping 1856-ban Magyarországra látogatott. Itt kitörő lelkesedéssel fogadták és ennek köszönhetően hamarosan meg is alakult az első egyesület Budapesten. Az első világháborúig dinamikusan növekedett az egyesületek száma, mely elérte a nyolcvanat. Majd a két világháború között következett a virágkor. Ebben az időben 200-ra emelkedett az egyesületek száma. A kommunista rendszernek természetesen ez a mozgalom is útjában volt, hiszen egyrészt a hit hatotta át, másrészt közösséget szervezett, ezért szétverték. 1989-ben indulhatott csak újra a mozgalom a Pécsi Kolping Család megalakulásával. 1996-ban ünnepelték Kolping magyarországi látogatásának 140. évfordulóját, melyen már nyolcvan egyesület vehetett részt.



Mivel foglalkoznak?

A Kolping Család Egyesület egy tevékeny közösség. Szem előtt tartva, hogy a szó nem elég, tettekre van szükség, a problémák megoldását elsősorban saját magunktól várjuk. S hogy mi zajlik a mozgalmon belül? A teljesség igénye nélkül, csak felsorolásszerűen:

- Szakmai átképzések, továbbképzések
- Munkahelyteremtő beruházások, állásbörzék.
- Iskolafenntartás
- Nyelvtanfolyamok szervezése.
- Olcsó ruha és élelem akciók.
- Házigondozás, idősek, betegek, egyedülállók látogatása.
- Kisgyermekesek, ifjúházak klubja.
- Szünidei és egyéb gyermekprogramok.
- Kolping Házak, üdülők, nyaraló és oktatóbázisok létesítése, fenntartása.
- Lelkiélethez tartozó programok: lelkigyakorlatok, zárándoklatok szervezése.
- A kézművesség és hagyományok ápolása, fejlesztése.
- Kulturális és közművelődési rendezvények, előadások szervezése.
- Sportprogramok

Téged is várunk, ha:

- tanítani, segíteni tudsz;
- keresztény vagy;
- tudod szeretni embertársaid;
- szükséged van társakra, barátokra;
- bajban vagy és segítségre van szükséged;
- az életet nem a javakért folytatott versenynek tekinted;
- szeretnéd az idődet értelmesen eltölteni.

Elérhetőségeik: Kolping Budapest III. Kiscelli út 7-9. www.kolping.hu



gaUDETE

Barkóczi István
111. évf.

Vers: A világból való...

A világból való, de nem a világé
Ajkán a szó az áldásé s az imáé.
Te hívtad meg őket és ők meghallván szavad
Követtek Atyám, keresvén a Te utad.
Papjaid lettek kik már Neked élnek
Kik most nyomodban járva a világba lépnek
Hogy hirdessék szavad minden népnek
S elvigyenek a szívükben mindenkihez Téged.
Tedd hát szívüket erőssé s bátorrá
Ajkukon a szót tüzessé, mindent áthatóvá
Hogy ne leljenek oly kemény szívre
Mely ne nyílna meg az Isteni örömhírré.
Oltárodhoz lépnek, hol a föld s az ég összeér
Hol megáldott kezeik között
Jelenvalóvá lesz a gólgotai szenvedés
S közénk szál a szent Test s drága Vér.
Áldd meg Uram őket s kísérd útjukat
Mutassa mindig erős jobbod a helyes utat
Ölelj szívedre minden papot
Kik elfogadták a Te szent akaratom.

Balázs László
111. évf.

Hivatásbresztő-hivatásgondozó Lelkigyakorlat 2006 Nyár

Helye/ ideje: Érseki Papnevelő Intézet 3300 Eger Foglár u. 6.

- 13-15 évesek számára augusztus 09-12.
- 16-felettiek számára augusztus 13-16.

Várjuk mindazon fiúk jelentkezését, akik az egri egyházmegye területén laknak, és
érelkládnak a papi hivatás iránt! Jelentkezni csak a plébános atyátok
közreműködésével, a spirituális atyán keresztül lehet!

Jézus ma is hív fiatalokat az Ő követésére, lehet, hogy épp Téged is szólít...

Egyere bátran, várunk szeretettel!!!

**„Jöjjetek utánam, és én emberek halászává teszek titeket! Azok pedig azonnal
elhagyták hálójukat és követték őt...” (Mt 4, 19-20)**

Ministráns oldal

Kedves ministráns barátaim!

II. János Pál pápa a Nemzetközi Ministránstalálkozón 1995. augusztus 29-én többek közt ezeket mondta: „...ti vagytok az evangéliumi üzenet hirdetőinek új nemzedéke...” Bizonyára meglepnek ezek a szavak. A Szentatya komoly küldetésről és feladatról beszél. A legszentebb ügyet kell szolgálnotok: az evangéliumot, az örömhírt nektek is hirdetnietek kell. A Szentatya ezt a mondatát még meg is magyarázza, és részeire bontja azt a feladatot, amelyet nektek általánosságban itt megfogalmazott.

1., „Krisztus oltáránál szolgáltok...” ". Amikor Isten népe összejön, minden tekintet templomaink középpontjára, az oltárra irányul. Hisz az oltár Urunk keresztje, ahonnan a szentségek származnak. Az oltár az Úr asztala, ahová meghívást nyert az Isten népe. Körülötte állok én is, és ti is mindnyájan! Érezzük át ennek mélységét és szépségét, a nyár folyamán is!

2., „A ministránsok...segédkeznek...” ". A Szentatya ezt különleges szolgálatnak nevezi, mert a ministránsoknak fontos szerepe van abban, hogy a hívek közössége jól bekapcsolódhasson a szentmise ünneplésébe. Nem elég csak a lelki bekapcsolódás, hanem éppen az összeszedett és fegyelmezett részvételekkel a többieknek példát mutattok. Nemcsak adventben lehet jó cselekedeteket gyűjteni, életünk minden perce lehetőség a jócselekedetek megtételére. A nyáron is akarjuk tenni a jót, hogy általuk megmutassuk Jézusnak, vele járunk a keresztúton.

3., „Maguk is áldoznak...” ". A szentmise teljes ünnepléséhez hozzá tartozik az Úr Testében való részesedés. Tehát a ministráns szolgálata akkor lesz teljes, ha ő maga is áldozik. Még hozzáfűzi a Szentatya, hogy ezzel Krisztus tanúja is lesz. Ez a tanúságtétel nemcsak a templomban de a templomon kívül is kötelezi a ministránsokat. Magunkhoz vettük Krisztus testét, velünk van Krisztus. Az, ahogyan viselkedünk otthon, az iskolában, játszótereken megmutatja, hogy mennyire hordozzuk magunkban őt! A nyári szünetben se feledjük, Krisztus barátai vagyunk, az Ő szolgálatában.

Miklós Zalán Árpád

11. évf.

Egy új játékot indítunk útnak, amire jelentkezhetek egyénileg vagy csoportosan. Címünk: 3300 Eger, Foglár u. 6. „GAUDETE”. A borítékra írástok rá pontos címeteket! A jelentkezők számára havonta feladatokat küldünk, amiket pontozunk, és év végén nagy értékű ajándékkal jutalmazunk. Az előző számunkban megadott játék nyertese **Bóta József** Egerből.

Két rendőr először járörözik repülőgépen.
Megkérdezi az egyik rendőr a másiktól:
- Mik azok ott? És mutat a propellerekre.
Erre a másik rendőr azt mondja, hogy ventillátorok.
Kérdezi a társa:
- És honnan tudod te ezt?
- Amióta megállt, úgy izzad a pilóta...



Összejövetele tartanak az állatok a tisztáson. Valaki kitalálja, hogy meséljen mindenki egy viccet, és akinek a viccén nem nevet mindenki, azt a többiek megeszik. Nyuszika az első, elmondja a viccét; mindenki nevet rajta, csak a medve nem. Így hát a többiek felfalják a kis tapsifülest.

Következik a farkas, senki sem nevet, csak a medve. Többiek kérdezik:

- Te medve, mi olyan szellemes ebben a "viccben"?
- Mi? Ja, én a nyuszika viccén nevettem.



Újságíró riportot készít az elmegyógyintézetben. Azt kérdi a főorvostól:

- Hogyan állapítják meg egy páciensről, hogy már elhagyhatja a kórházat?
- Vannak olyan feladataink, amiket helyesen végrehajtva bizonyíthatják elmeállapotukat.
- Tudna egy ilyen példát mondani?
- Persze. Vegyük például ezt: van egy kád, teli vízzel. Van a fürdőszobában három tárgy, egy kiskanál, egy pohár és egy vödör. Melyikkel tüntetné el a vizet a kádból?
- Ó, hát ez egyszerű! Minden normális ember a vödört választaná.
- Nem, minden normális ember kihúzná a dugót a kádból...



Hornyák Gábor
10. évf.

Papszentelések !!!

Egri egyházmegye szolgálatára (Június 17. Eger)

Kridló Péter

Papler Pál

Jóth István

Debrecen – Nyíregyházi egyházmegye szolgálatára

(Június 17. Nyíregyháza)

Bökő Péter

Ferenczi Richard

Munkácsi egyházmegye szolgálatára (Június 17. Munkács)

Mikulyák László

Váci egyházmegye szolgálatára (Június 17. Vác)

Szabó Zolt

Nagyvárad egyházmegye szolgálatára

(Június 17. Szentegyházassalu)

Mihály Balázs

A papszentelés nem csak a szentelendőők és családjaik életében fontos esemény, hanem az egész Egyház ünnepe. Benne nyilvánul meg az Egyházmegyék jövőjébe vetett bizalom. Ahhoz, hogy ez minél inkább kifejezésre jusson jelenlétünkkel és imáinkkal is támogassuk a papi és diakónusi szolgálatot vállaló testvéreinket. A szentelendőők nevében is minden kedves testvérünket szeretettel hívjuk és várjuk e jeles ünnepekre.

GAUDETE